

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 31 maja 2018 r. *

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Nadużycie władzy – Zasada dobrej administracji – Zasada powagi rzeczy osądzonej – Naruszenie art. 266 TFUE – Oczywisty błąd w ocenie – Prawa podstawowe – Proporcjonalność – Zasada niedyskryminacji

W sprawie T-461/16

Khaled Kaddour, zamieszkały w Damaszku (Syria), reprezentowany przez V. Davies i V. Wilkinson, solicitors, oraz R. Blakeleya, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez J. Bauerschmidta i G. Étienne'a, a następnie przez J. Bauerschmidta i S. Kyriakopoulou, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2016. L 141, s. 125) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/840 z dnia 27 maja 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2016, L 141, s. 30) w zakresie, w jakim akty te dotyczą strony skarżącej,

SĄD (piąta izba),

w składzie: D. Gratsias, prezes, I. Labucka i I. Ulloa Rubio (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: M. Marescaux, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 listopada 2017 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżący, Khaled Kaddour, jest przedsiębiorcą obywatelstwa syryjskiego, który prowadzi działalność handlową w szczególności w sektorze tytoniowym i samochodowym.
- 2 Rada Unii Europejskiej, ostro potępiając brutalne represje wobec pokojowych protestów w Syrii i wzywając władze syryjskie do zaprzestania używania siły, w dniu 9 maja 2011 r. przyjęła decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. 2011, L 121, s. 11). Zważywszy na powagę sytuacji, Rada wprowadziła: embargo na broń, zakaz eksportu sprzętu, który mógłby posłużyć do celów wewnętrznych represji, ograniczenia dotyczące wjazdu na terytorium Unii Europejskiej oraz zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych niektórych osób i podmiotów odpowiedzialnych za brutalne represje wobec ludności cywilnej w Syrii.
- 3 Nazwiska osób odpowiedzialnych za brutalne represje wobec ludności cywilnej w Syrii oraz nazwiska osób fizycznych i nazwy osób prawnych i podmiotów, które są z nimi powiązane, zostały wymienione w załączniku do decyzji 2011/273. Na podstawie art. 5 ust. 1 tej decyzji Rada, stanowiąc na wniosek państwa członkowskiego lub wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, może zmienić rzeczony załącznik. Nazwisko skarżącego nie znalazło się w tym wykazie.
- 4 Jako że niektóre środki ograniczające przyjęte wobec Syryjskiej Republiki Arabskiej wchodzą w zakres stosowania traktatu FUE, Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 442/2011 z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2011, L 121, s. 1). Rozporządzenie to jest w istocie identyczne z decyzją 2011/273, z tym że przewiduje możliwość odblokowania zamrożonych środków finansowych. Wykaz osób, podmiotów i organów uznanych albo za odpowiedzialne za odnośne represje, albo za powiązane z podmiotami odpowiedzialnymi, zamieszczony w załączniku II do wspomnianego rozporządzenia, jest identyczny z wykazem zamieszczonym w załączniku do decyzji 2011/273. Nazwisko skarżącego w nim nie widniało. Na mocy art. 14 ust. 1 i 4 rozporządzenia nr 442/2011, jeśli Rada podejmie decyzję o objęciu osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu wskazanymi środkami, wprowadza stosowne zmiany w załączniku II i poddaje zamieszczony w nim wykaz regularnemu przeglądowi co najmniej raz na 12 miesięcy.

W przedmiocie pierwotnego umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi

- 5 Decyzją wykonawczą 2011/367/WPZiB z dnia 23 czerwca 2011 r. dotyczącą wykonania decyzji 2011/273 (Dz.U. 2011, L 164, s. 14) Rada zmieniła decyzję 2011/273 w szczególności w celu zastosowania omawianych środków ograniczających do innych osób i podmiotów. W wierszu 6 tabeli w części A, dotyczącej osób objętych rzeczoną decyzją wykonawczą figurowało nazwisko skarżącego, jak również data jego umieszczenia w wykazie, mianowicie 23 czerwca 2011 r. oraz następujące powody:

„Wspólnik Mahera al-Asada; źródło finansowania reżimu”.
- 6 Tego samego dnia, na podstawie art. 215 ust. 2 TFUE i decyzji 2011/273 Rada wydała rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 611/2011 dotyczące wykonania rozporządzenia nr 442/2011 (Dz.U. 2011, L 164, s. 1). Nazwisko skarżącego znajduje się w wierszu 6 tabeli w załączniku do tego rozporządzenia wykonawczego wraz z tymi samymi danymi i powodami umieszczenia go w wykazie co wskazane w załączniku do decyzji wykonawczej 2011/367.

- 7 Decyzją 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii i uchylenia decyzji 2011/273 (Dz.U. 2011, L 319, s. 56), zważywszy na powagę sytuacji w Syrii, Rada uznała, że konieczne jest nałożenie dodatkowych środków ograniczających. Dla jasności środki nałożone na mocy decyzji 2011/273 oraz dodatkowe środki zostały zawarte w jednym akcie prawnym. Decyzja 2011/782 przewiduje w art. 18 ograniczenia wjazdu na terytorium Unii, a w art. 19 zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych osób i podmiotów, których nazwiska i nazwy widnieją w załączniku I. Nazwisko skarżącego znajdowało się w wierszu 29 tabeli w załączniku I, dotyczącym osób objętych rzeszoną decyzją wykonawczą, wraz z tymi samymi danymi i powodami umieszczenia go w wykazie co wskazane w załączniku do decyzji wykonawczej 2011/367.
- 8 W dniu 26 grudnia 2011 r. skarżący wniósł do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności decyzji 2011/273, 2011/782 oraz rozporządzenia nr 442/2011, w postaci wykonanej lub zmienionej do dnia złożenia skargi w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego. Skarga została zarejestrowana w sekretariacie Sądu pod sygnaturą T-654/11.
- 9 Rozporządzenie nr 442/2011 zostało zastąpione rozporządzeniem Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającym rozporządzenie nr 442/2011 (Dz.U. 2012, L 16, s. 1). Nazwisko skarżącego znajdowało się w wierszu 29 tabeli w załączniku II do tego ostatecznego rozporządzenia wraz z tymi samymi danymi i powodami umieszczenia go w wykazie co wskazane w załączniku do decyzji wykonawczej 2011/367.
- 10 Decyzją Rady 2012/739/WPZiB z dnia 29 listopada 2012 r. dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i uchylającą decyzję 2011/782 (Dz.U. 2012, L 330, s. 21) omawiane środki ograniczające zostały zawarte w jednym akcie prawnym. Nazwisko skarżącego znajdowało się w wierszu 28 tabeli w załączniku I do decyzji 2012/739 wraz z tymi samymi danymi i powodami umieszczenia go wykazie co wskazane w załączniku do decyzji wykonawczej 2011/367.
- 11 Decyzja wykonawcza Rady 2013/185/WPZiB z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie wykonania decyzji Rady 2012/739 (Dz.U. 2013, L 111, s. 77) miała na celu uaktualnienie zawartego w załączniku I do decyzji 2012/739 wykazu osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi. Nazwisko skarżącego znajdowało się w wierszu 28 tabeli w załączniku I wraz z tymi samymi danymi i powodami umieszczenia go w wykazie co wskazane w załączniku do decyzji wykonawczej 2011/367.
- 12 Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 363/2013 z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 36/2012 (Dz.U. 2013, L 111, s. 1) zawierało te same dane i powody umieszczenia w wykazie co wskazane w załączniku do decyzji wykonawczej 2011/367.
- 13 W dniu 31 maja 2013 r. Rada przyjęła decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2013, L 147, s. 14). Nazwisko skarżącego znajdowało się w wierszu 28 tabeli w załączniku I do rzeszonej decyzji wraz z tymi samymi danymi i powodami umieszczenia go w wykazie co wskazane w załączniku do decyzji wykonawczej 2011/367.
- 14 W pismach dostosowujących żądania złożonych w sekretariacie Sądu w dniach 22 i 28 czerwca, 23 i 31 lipca 2012 r. oraz 7 stycznia i 24 czerwca 2013 r., skarżący domagał się stwierdzenia nieważności między innymi rozporządzenia nr 36/2012, decyzji 2012/739, decyzji wykonawczej 2013/185, rozporządzenia wykonawczego nr 363/2013 oraz decyzji 2013/255 w zakresie, w jakim akty te go dotyczyły.
- 15 W wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour/Rada (T-654/11, niepublikowanym, zwanym dalej „wyrokiem Kaddour I”, EU:T:2014:947) Sąd uwzględnił zarzut skarżącego dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie, gdy umieszczała nazwisko skarżącego w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi. Sąd uznał zasadniczo, że akta Rady nie zawierały żadnego dowodu mogącego potwierdzić zarzut, że skarżący utrzymywał więzi zawodowe z Maherem al-Asadem lub wspierał finansowo reżim syryjski. W konsekwencji, uwzględniając w części skargę skarżącego, Sąd

stwierdził nieważność rozporządzenia nr 36/2012, rozporządzenia wykonawczego nr 363/2013 oraz decyzji 2013/255 w zakresie, w jakim akty te dotyczyły skarżącego, ze skutkiem na dzień 23 stycznia 2015 r. W odniesieniu do pozostałych zaskarżonych aktów uznał skargę za niedopuszczalną.

- 16 Od wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanego, EU:T:2014:947) Rada nie wniosła odwołania.

W przedmiocie ponownego umieszczenia oraz pozostawienia nazwiska skarżącego w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi

- 17 W dniu 26 stycznia 2015 r. Rada przyjęła decyzję wykonawczą 2015/117/WPZiB w sprawie wykonania decyzji 2013/255 (Dz.U. 2015, L 20, s. 85). W tym samym dniu Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/108 dotyczące wykonania rozporządzenia nr 36/2012 (Dz.U. 2015, L 20, s. 2). Tymi aktami nazwisko skarżącego zostało ponownie umieszczone w przedmiotowych wykazach.

- 18 W szczególności nazwisko skarżącego zostało ponownie umieszczone w wierszu 28 tabeli zawierającej przedmiotowe wykazy, pod tytułem „A. Osoby”, z podaniem następujących powodów tego ponownego umieszczenia:

„Prominentny biznesmen syryjski, zbliżony do Mahera al-Asada, jednej z głównych postaci reżimu syryjskiego. Khaled Kaddour jest beneficjentem reżimu syryjskiego i wspiera ten reżim oraz jest powiązany z osobami będącymi beneficjentami reżimu i wspierającymi go”.

- 19 W dniu 27 marca 2015 r. skarżący wniósł do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej 2015/117 i rozporządzenia wykonawczego 2015/108 w zakresie, w jakim akty te go dotyczyły. Skarga została zarejestrowana w sekretariacie Sądu pod sygnaturą T-155/15.

- 20 W dniu 12 października 2015 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2015/1836 zmieniającą decyzję 2013/255 (Dz.U. 2015, L 266, s. 75; sprostowanie Dz.U. 2016, L 336, s. 42). W tym samym dniu Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1828 zmieniające rozporządzenie nr 36/2012 (Dz.U. 2015, L 266, s. 1). Akty te przewidywały ograniczenia wjazdu na terytorium państw członkowskich oraz przejazdu przez to terytorium, a także zamrożenie środków finansowych „wiodących przedsiębiorców działających w Syrii” oraz „członków rodziny Asad lub rodziny Makhlouf”, chyba że „wystarczające informacje potwierdza[ją], że [osoby te nie są] lub przestały być związane z reżimem”.

- 21 Pismem z dnia 18 marca 2016 r., wystosowanym do przedstawicieli skarżącego w sprawie T-155/15, Rada poinformowała go, że po dokonaniu okresowego przeglądu umieszczenia w wykazach zamierza zmodyfikować powody umieszczenia jego nazwiska w przedmiotowych wykazach. Rada wyznaczyła skarżącemu termin do złożenia ewentualnych uwag.

- 22 Pismem z dnia 13 kwietnia 2016 r. przedstawiciele skarżącego w sprawie T-155/15 wyrazili sprzeciw wobec pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach.

- 23 W dniu 27 maja 2016 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2016/850 zmieniającą decyzję 2013/255 (Dz.U. 2016, L 141, s. 125). W tym samym dniu Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/840 dotyczące wykonania rozporządzenia nr 36/2012 (Dz.U. 2016, L 141, s. 30). Tymi aktami (zwanymi dalej łącznie „zaskarżonymi aktami”) nazwisko skarżącego zostało pozostawione w przedmiotowych wykazach.

- 24 W szczególności nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wierszu 28 tabeli w załączniku zawierającej przedmiotowe wykazy, pod tytułem „A. Osoby”, z podaniem następujących powodów tego ponownego umieszczenia:
- „Prominentny przedsiębiorca działający w Syrii, posiadający udziały lub prowadzący działalność w sektorze telekomunikacyjnym, sektorze ropy naftowej, sektorze tworzyw sztucznych; ma także ściśle powiązania biznesowe z Maherem al-Asadem. Jest beneficjentem reżimu syryjskiego i wspiera ten reżim przez swoją działalność biznesową. Powiązany z Maherem al-Asadem, także przez swoją działalność biznesową”.
- 25 Pismem z dnia 30 maja 2016 r. Rada poinformowała przedstawicieli skarżącego w toczącej się wówczas sprawie T-155/15 o nowych powodach na poparcie umieszczenia skarżącego w przedmiotowych wykazach oraz przesłała im dokumenty zawierające dowody na potwierdzenie tego pozostawienia w wykazach.
- 26 Pismem z dnia 6 lipca 2016 r. nowi przedstawiciele skarżącego poinformowali Radę, że od tej chwili reprezentują skarżącego oraz zażądali od Rady uchYLENIA umieszczenia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach.
- 27 W piśmie z dnia 26 lipca 2016 r., skierowanym do nowych przedstawicieli skarżącego, Rada udzieliła odpowiedzi na ich pismo z dnia 6 lipca 2016 r. i doręczyła im kopie zaskarżonych aktów, jak również dokumentację stanowiącą ich poparcie.
- 28 Wyrokiem z dnia 26 października 2016 r., Kaddour/Rada (T-155/15, niepublikowanym, zwanym dalej „wyrokiem Kaddour II”, EU:T:2016:628) Sąd oddalił skargę skarżącego na decyzję wykonawczą 2015/117 i rozporządzenie wykonawcze nr 2015/108 w zakresie, w jakim akty te dotyczyły skarżącego. Sąd uznał, że ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach na podstawie art. 28 ust. 1 decyzji 2013/255 i art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 36/2012 było uzasadnione, ponieważ Rada przedstawiła łańcuch precyzyjnych i spójnych poszlak pozwalający na wykazanie, że skarżący utrzymywał więzi z niektórymi głównymi postaciami reżimu syryjskiego, takimi jak Maher al-Asad.
- 29 Od wyroku z dnia 26 października 2016 r., Kaddour II (T-155/15, niepublikowanego, EU:T:2016:628) skarżący nie wniósł odwołania.

Postępowanie i żądania stron

- 30 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 sierpnia 2016 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.
- 31 W dniu 28 listopada 2016 r. Rada złożyła w sekretariacie Sądu odpowiedź na skargę.
- 32 Skarżący wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 33 Rada wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi w całości;

- subsydiarnie, na wypadek stwierdzenia przez Sąd nieważności środków ograniczających zastosowanych wobec skarżącego, utrzymanie w mocy w odniesieniu do skarżącego skutków decyzji Rady 2016/850 do momentu uzyskania skuteczności przez stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego 2016/840;
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

34 Na wstępie należy zauważyć, że decyzja 2016/850 została przyjęta na podstawie art. 29 TUE, który przyznaje Radzie kompetencję do przyjmowania decyzji, które określają podejście Unii do danego problemu o charakterze geograficznym lub przedmiotowym. Zobacz podobnie wyrok z dnia 13 września 2013 r., Anbouba/Rada, T-592/11, niepublikowany, EU:T:2013:427, pkt 41).

35 Również na podstawie art. 29 TUE Rada przyjęła decyzję 2015/1836, zgodnie z którą fakt bycia wiodącym przedsiębiorcą działającym w Syrii stanowi kryterium prawne umożliwiające zastosowanie środków ograniczających.

36 Zgodnie bowiem z brzmieniem motywu 6 decyzji 2015/1836:

„Rada ocenia, że z powodu ścisłej kontroli gospodarki przez reżim syryjski, wewnętrzny krąg wiodących przedsiębiorców działających w Syrii może utrzymywać swój status jedynie poprzez bliskie powiązania z reżimem i wspieranie go, a także poprzez utrzymywanie w nim wpływów. Rada uważa, że powinna wprowadzić środki ograniczające nakładające ograniczenia wjazdu oraz zamrażające wszystkie środki pieniężne i zasoby gospodarcze należące do, będące w posiadaniu, dyspozycji lub pod kontrolą tych wiodących przedsiębiorców działających w Syrii, określonych przez Radę i wymienionych w załączniku I, aby uniemożliwić im materialne lub finansowe wspieranie reżimu oraz aby poprzez ich wpływy zwiększyć nacisk na sam reżim w celu zmiany jego polityki represji”.

37 Podobnie art. 27 i art. 28 ust. 2 decyzji 2013/255 w brzmieniu zmienionym decyzją 2015/1836 przewidują ograniczenia wjazdu na terytoria państw członkowskich lub przejazdu przez nie oraz zamrożenie środków finansowych „wiodący[ch] przedsiębiorc[ów] działający[ch] w Syrii”. Ponadto art. 27 i art. 28 ust. 3 tej samej decyzji przewidują, że tych osób „nie umieszcza się ani nie utrzymuje się w wykazie osób i podmiotów zamieszczonym w załączniku I, jeśli istnieją wystarczające informacje potwierdzające, że osoby te nie są lub przestały być związane z reżimem lub nie wywierają na niego wpływu ani nie jest z nimi związane rzeczywiste ryzyko omijania środków ograniczających”.

38 Na poparcie skargi skarżący podnosi zasadniczo pięć zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczy nadużycia władzy oraz naruszenia zasad dobrej administracji, powagi rzeczy sądzonej, jak również pewności prawa oraz prawa do skutecznego środka prawnego. Zarzut drugi jest wywodzony z naruszenia art. 266 TFUE. Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia praw podstawowych w odniesieniu do poszanowania dobrego imienia i spokojnego korzystania z mienia oraz naruszenia zasady proporcjonalności. Zarzut piąty opiera się na naruszeniu zasady niedyskryminacji.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego nadużycia władzy oraz naruszenia zasad dobrej administracji, powagi rzeczy sądzonej, jak również pewności prawa oraz prawa do skutecznego środka prawnego

39 Zarzut pierwszy składa się z trzech zarzutów szczegółowych. Po pierwsze, skarżący podnosi, że utrzymując wobec niego sporne środki ograniczające, Rada dopuściła się nadużycia władzy. Po drugie twierdzi, że Rada naruszyła zasadę dobrej administracji ustanowioną w art. 41 Karty praw

podstawowych Unii Europejskiej w ten sposób, że do chwili obecnej nie usunęła jego nazwiska z przedmiotowych wykazów. Po trzecie, wskazuje, że Rada naruszyła jego prawo do skutecznego środka prawnego oraz zasadę powagi rzeczy osądzonej, ponieważ ponownie umieściła jego nazwisko w tych wykazach, mimo że Sąd stwierdził nieważność pierwotnego umieszczenia jego nazwiska w tych wykazach.

W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nadużycia władzy

- 40 Skarżący podnosi, że Rada „w sposób oczywisty nadużyła swej władzy”, umieszczając ponownie jego nazwisko w przedmiotowych wykazach, dopuszczając się w ten sposób obejścia wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanego, EU:T:2014:947). W jego przekonaniu Rada powinna była zaskarżyć ten wyrok, a nie ponownie umieścić jego nazwisko w tych wykazach w oparciu o powody co do zasady identyczne z tymi, które Sąd uznał za nieuzasadnione. Ponadto twierdzi, że Rada pozostawiła jego nazwisko w tych wykazach na podstawie kryteriów powiązania z reżimem syryjskim i jego wspierania, które zostały zakwestionowane przez Sąd. Dodatkowo utrzymuje on, że nowe zarzuty Rady również opierają się na faktach, dowodach lub okolicznościach, które zostały przez Sąd uznane za niewystarczające i którymi Rada dysponowała już w chwili pierwotnego umieszczenia jego nazwiska w tych samych wykazach.
- 41 Rada nie zgadza się z argumentami skarżącego.
- 42 Zgodnie z orzecnictwem akt stanowi nadużycie władzy jedynie wtedy, gdy na podstawie obiektywnych, istotnych i spójnych przesłanek okazuje się, że został on wydany wyłącznie lub w decydującej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej specjalnie w traktacie dla okoliczności danej sprawy (zob. wyrok z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 50 i przytoczone tam orzecnictwo). W niniejszej sprawie skarżący nie przedstawił informacji lub dowodów mogących wykazać, że przyjmując zaskarżone akty, Rada zmierzała do osiągnięcia celu innego niż położenie kresu brutalnym represjom stosowanym przez rząd syryjski wobec ludności cywilnej Syrii poprzez zamrożenie środków finansowych osób, które czerpią korzyści z tego reżimu i wspierają go, zgodnie z procedurą przewidzianą w tym celu w traktacie FUE oraz w rozporządzeniu nr 36/2012.
- 43 Jeżeli chodzi, po pierwsze, o argument skarżącego, zgodnie z którym Rada w sposób oczywisty nadużyła władzy, utrzymując wobec niego sporne środki przez około pięć lat i mimo faktu, że pierwotne umieszczenie jego nazwiska w przedmiotowych wykazach zostało uznane za nieważne wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947), to argument ten zasługuje jedynie na oddalenie. Z pkt 93 rzeczonego wyroku wynika bowiem, że w ramach nowego badania Rada ma możliwość ponownego umieszczenia nazwiska i nazwy skarżących w rzeczonych wykazach na podstawie powodów wystarczająco potwierdzonych pod względem prawnym.
- 44 Należy też przypomnieć, że na mocy art. 32 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 36/2012, jeśli Rada podejmie decyzję o objęciu osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu wskazanymi środkami ograniczającymi, powinna ona wprowadzić stosowne zmiany w załącznikach II lub IIa do tego rozporządzenia oraz – jeżeli zostały przedstawione istotne nowe dowody – poddać decyzję przeglądowi i poinformować o tym zainteresowaną osobę. Ponadto zgodnie z art. 32 ust. 4 powinna ona poddawać wykazy w tych załącznikach regularnemu przeglądowi, co najmniej raz na 12 miesięcy. Z powyższego wynika, że Rada ma obowiązek dokonywania przeglądu przedmiotowych wykazów oraz prawo – jeżeli, jak w niniejszej sprawie, zostały przedstawione istotne nowe dowody – zmodyfikować powody lub ponownie umieścić nazwisko skarżącego w tych wykazach. W konsekwencji, skoro zaskarżone akty są rezultatem przeglądu, któremu Rada ma obowiązek poddawać środki zastosowane wobec skarżącego, należy stwierdzić, że działała ona zgodnie z przyznanymi jej uprawnieniami.

- 45 Po drugie, jeżeli chodzi o argument skarżącego, zgodnie z którym przedstawione przez Radę uzasadnienie umieszczenia jego nazwiska w przedmiotowych wykazach jest prawie takie samo, jak uzasadnienie aktów, których nieważność stwierdzono wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947), to argument ten należy oddalić jako niezasadny. Jak bowiem wynika z pkt 64 wyroku z dnia 26 października 2016 r., Kaddour I (T-155/15, niepublikowanego, EU:T:2016:628), decyzja o ponownym umieszczeniu nazwiska w rzeczonych wykazach, przyjęta na podstawie tych samych powodów co powody wskazane przy pierwotnym umieszczeniu w wykazie, może wystarczyć do uzasadnienia rzeczzonego ponownego umieszczenia w wykazie, o ile dowody przedstawione przez Radę potwierdzają te powody w sposób wystarczający pod względem prawnym.
- 46 Ponadto należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom skarżącego uzasadnienie wynikające z zaskarżonych aktów istotnie różni się od uzasadnienia przedstawionego przez Radę w kontekście aktów, których nieważność stwierdzono wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947). Nazwisko skarżącego zostało bowiem pierwotnie umieszczone w wykazach załączonych do decyzji 2011/273 i do rozporządzenia nr 442/2011 z powodu jego współpracy z Maherem al-Asadem oraz finansowego wspierania przezeń reżimu syryjskiego (kryterium wsparcia finansowego). Natomiast pozostawienie nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach opiera się po pierwsze na posiadaniu przez niego przymiotu wiodącego przedsiębiorcy (kryterium wiodącego przedsiębiorcy działającego w Syrii), a po drugie na utrzymywaniu przez niego ścisłych relacji gospodarczych z Maherem al-Asadem (kryterium powiązania z reżimem). Wynika stąd, że w związku ze swoją działalnością gospodarczą czerpie on korzyści z tego reżimu oraz go wspiera (kryterium powiązania oraz czerpania korzyści z reżimu).
- 47 Po trzecie, jeżeli chodzi o argument skarżącego, zgodnie z którym nowe zarzuty Rady opierają się na faktach, dowodach lub okolicznościach, które zostały przez Sąd uznane za niewystarczające w wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947), należy stwierdzić, że jest to kwestia zasadności powodów ustalonych w odniesieniu do skarżącego. Argumentację tę należy zatem oddalić jako pozbawioną znaczenia w zakresie, w jakim została ona podniesiona na poparcie rozpatrywanego w tym miejscu zarzutu szczegółowego.
- 48 W świetle powyższych rozważań pierwszy zarzut szczegółowy zarzutu pierwszego należy oddalić.

W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji

- 49 Skarżący podnosi, że poprzez ponowne umieszczenie oraz pozostawienie jego nazwiska w przedmiotowych wykazach Rada naruszyła zasadę dobrej administracji ustanowioną w art. 41 karty praw podstawowych. Uważa on, że jego przypadek nie został rozpatrzony w sposób bezstronny i rzetelny ani w rozsądnym terminie. W tym kontekście wskazuje on zasadniczo, że jego nazwisko było umieszczone w przedmiotowych wykazach przez ponad pięć lat oraz że Rada nie zawarła w pierwotnym wpisie wszystkich swoich zarzutów i w ten sposób przedłużyła czas rozpatrywania kwestii tego umieszczenia w wykazie, naruszając w ten sposób prawo do tego, żeby jego sprawy zostały rozpatrzone w rozsądnym terminie oraz obowiązku dobrej administracji.
- 50 Rada nie zgadza się z argumentami skarżącego.
- 51 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że art. 41 karty stanowi, co następuje:

„1. Każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii.

2. Prawo to obejmuje:

- a) prawo każdego do bycia wysłuchanym, zanim zostaną podjęte indywidualne środki mogące negatywnie wpłynąć na jego sytuację;
- b) prawo każdego do dostępu do akt jego sprawy, przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej,
- c) obowiązek administracji uzasadniania swoich decyzji.

[...]”.

- 52 Ponadto, zgodnie z orzecznictwem, w kontekście przyjmowania środków ograniczających Rada jest zobligowana przestrzegać wspomnianej zasady dobrej administracji, z którą, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wiąże się obowiązek zbadania przez właściwą instytucję, rzetelnie i bezstronnie, wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy (zob. wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Al Matri/Rada, T-545/13, niepublikowany, EU:T:2016:376, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 53 W niniejszej sprawie należy na wstępie stwierdzić przede wszystkim, że poprzez swoją argumentację skarżący kwestionuje jedynie fakt, że jego nazwisko wciąż jest umieszczone w przedmiotowych wykazach, nie zaprzeczając jednak faktowi, że został on wysłuchany, zanim te środki zostały wobec niego zastosowane, ani faktowi, że miał dostęp do swoich akt administracyjnych, ani temu, że sporne akty są wystarczająco uzasadnione zgodnie z art. 41 ust. 2 karty praw podstawowych.
- 54 Przede wszystkim, w odniesieniu do argumentu skarżącego, zgodnie z którym poprzez ponowne umieszczenie oraz pozostawienie jego nazwiska w przedmiotowych wykazach Rada naruszyła zasadę dobrej administracji, należy zauważyć, że z pkt 43, 44 powyżej wynika, że po dokonaniu przeglądu tych wykazów Rada skutecznie mogła ponownie umieścić i pozostawić w nich nazwisko skarżącego. W związku z tym argumentację tę należy oddalić.
- 55 Następnie, jeżeli chodzi o twierdzenia skarżącego dotyczące nierozpatrzenia jego przypadku przez Radę w sposób bezstronny i rzetelny oraz w rozsądnym terminie, należy wskazać, że wspomniana przez skarżącego okoliczność, iż jego nazwisko figuruje w przedmiotowych wykazach przez długi czas, nie pozwala sama w sobie na uznanie, że jego przypadek był rozpatrzony przez Radę, gdy przyjmowała ona zaskarżone akty, w sposób stronniczy, nierzetelny lub z przekroczeniem rozsądnego terminu. Należy zresztą przypomnieć, że zaskarżone akty zostały przyjęte na podstawie art. 29 TUE, który przyznaje Radzie kompetencję do przyjmowania decyzji, które określają podejście Unii do danego problemu o charakterze geograficznym lub przedmiotowym (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2013 r., Anbouba/Rada, T-592/11, niepublikowany, EU:T:2013:427, pkt 41). Sam fakt pojawienia się nazwiska skarżącego w wykazach nie jest wystarczający, by podważyć bezstronność Rady.
- 56 W każdym razie stwierdzić trzeba, że skarżący nie przedstawia żadnego konkretnego elementu na poparcie swoich twierdzeń, a zatem nie można ich uwzględnić.
- 57 Wreszcie, jeżeli chodzi o argument skarżącego, zgodnie z którym Rada nie mogła oprzeć swej decyzji o ponownym umieszczeniu jego nazwiska w przedmiotowych wykazach na powodach, które mogła przytoczyć przy pierwotnym umieszczeniu jego nazwiska w rzeczonych wykazach, należy zauważyć, że w świetle uzasadnienia stwierdzenia nieważności decyzji umieszczającej go po raz pierwszy w tych wykazach wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947), nic nie stało na przeszkodzie temu, by Rada dokonała takiego ponownego umieszczenia z tych samych powodów, pod warunkiem że to nowe umieszczenie będzie opierać się na dowodach innych niż te, które Sąd uznał za niewystarczające do uzasadnienia zastosowania środków ograniczających. W związku z powyższym argument ten należy oddalić.

58 Z całości powyższych rozważań wynika, że drugi zarzut szczegółowy zarzutu należy oddalić.

W przedmiocie trzeciego zarzutu szczegółowego, dotyczącego naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego oraz zasad powagi rzeczy sądzonej oraz pewności prawa

59 Skarżący twierdzi, po pierwsze, że poprzez ponowne umieszczenie jego nazwiska w przedmiotowych wykazach po stwierdzeniu przez Sąd nieważności pierwotnego umieszczenia jego nazwiska w tych wykazach, Rada naruszyła jego prawo do skutecznego środka prawnego. Jego zdaniem to ponowne umieszczenie pozbawia skargę w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947) „wszelkiego praktycznego znaczenia”.

60 Po drugie, skarżący podnosi, że poprzez ponowne umieszczenie jego nazwiska w przedmiotowych wykazach po stwierdzeniu przez Sąd nieważności pierwotnego umieszczenia jego nazwiska w tych wykazach, Rada naruszyła zasady powagi rzeczy sądzonej oraz pewności prawa.

61 Rada nie zgadza się z argumentami skarżącego.

62 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zasada skutecznej ochrony sądowej stanowi jedną z zasad ogólnych prawa Unii, która wynika ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich i która została zapisana art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), jak również w art. 47 karty praw podstawowych (wyrok z dnia 21 marca 2012 r., Fulmen/Rada, T-439/10 i T-440/10, EU:T:2012:142, pkt 87).

63 Przede wszystkim należy zauważyć, że argumenty skarżącego odnoszące się do faktu, że Rada ponownie umieściła jego nazwisko w przedmiotowych wykazach po stwierdzeniu nieważności pierwotnego umieszczenia jego nazwiska, zostały już oddalone w pkt 43, 44 powyżej.

64 Następnie, jeżeli chodzi o argumentację skarżącego, zgodnie z którą skarga w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947) została pozbawiona „wszelkiego praktycznego znaczenia”, należy uznać, że decyzja o ponownym umieszczeniu nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach nie podważa skuteczności skargi, która doprowadziła do tego wyroku. Konsekwencją tego wyroku było bowiem usunięcie ze skutkiem wstecznym jego nazwiska z rzeczonych wykazów. Jednak, jak wynika z pkt 93 rzeczonego wyroku, w ramach nowego badania Rada miała możliwość ponownego umieszczenia tego nazwiska w wykazach na podstawie powodów wystarczająco potwierdzonych pod względem prawnym.

65 Wreszcie należy stwierdzić, że skarżący skorzystał z prawa do wniesienia obecnej skargi na zaskarżone akty do Sądu Unii na podstawie art. 275 akapit drugi TFUE w związku z art. 263 akapity czwarty i szósty TFUE. W związku z tym skarżący nie może powoływać się na naruszenie jego prawa do skutecznego środka prawnego.

66 Z powyższych rozważań wynika, że argumenty skarżącego odnoszące się do naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego należy oddalić.

67 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż wydane przez sądy Unii wyroki stwierdzające nieważność, gdy tylko staną się prawomocne, nabierają bezwzględnej powagi rzeczy osądzonej. Powaga ta obejmuje nie tylko sentencję wyroku stwierdzającego nieważność, lecz także uzasadnienie, które doprowadziło do wyroku i stanowi jego konieczną podstawę, ponieważ jest ono nieodzowne do określenia dokładnego znaczenia tego, co sąd orzekł w sentencji (wyrok z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 81; zob. również, podobnie, wyrok z dnia 1 lipca 2009 r., ThyssenKrupp Stainless/Komisja, T-24/07, EU:T:2009:236, pkt 113, 140). Jeżeli w następstwie wyroku stwierdzającego nieważność autor aktu,

którego nieważność stwierdzono, przyjmuje nowy akt, powinien to uczynić w poszanowaniu nie tylko sentencji wyroku, ale także uzasadnienia, które doprowadziło do wyroku i stanowi jego konieczną podstawę, dbając o to, aby nowy akt nie był dotknięty takimi samymi nieprawidłowościami, jak te ustalone w wyroku stwierdzającym nieważność aktu (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 września 2014 r., *Éditions Odile Jacob/Komisja*, T-471/11, EU:T:2014:739, pkt 56; z dnia 6 marca 2003 r., *Interporc/Komisja*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, pkt 29, 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 68 Powaga rzeczy osądzonej wyroku obejmuje jednak jedynie okoliczności faktyczne i prawne, które zostały rozstrzygnięte w sposób rzeczywisty lub nieunikniony (wyrok z dnia 19 lutego 1991 r., *Włochy/Komisja*, C-281/89, EU:C:1991:59, pkt 14). Tym samym art. 266 TFUE zobowiązuje instytucję będącą autorem aktu, którego nieważność stwierdzono, jedynie w takim stopniu, w jakim jest to konieczne do zapewnienia wykonania wyroku stwierdzającego nieważność. Ponadto w nowej decyzji autor aktu może wskazać uzasadnienie inne niż to, na którym oparł swoją pierwszą decyzję (zob. podobnie wyrok z dnia 6 marca 2003 r., *Interporc/Komisja*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, pkt 30–32).
- 69 W niniejszej sprawie skarżący podnosi, że umieszczając ponownie jego nazwiska w przedmiotowych wykazach, podczas gdy Sąd stwierdził nieważność pierwotnego umieszczenia w nich jego nazwiska, Rada naruszyła zasady powagi rzeczy sądzonej oraz pewności prawa. Wystarczy przypomnieć, że okoliczność, iż w wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., *Kaddour I* (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947) Sąd orzekł, iż Rada nie potwierdziła w sposób wystarczający pod względem prawnym kryteriów, na podstawie których przyjęła rzeczony pierwotny umieszczenie w wykazie, nie ma wpływu na ważność późniejszych decyzji o ponownym umieszczeniu i późniejszym pozostawieniu tego nazwiska w owych wykazach na podstawie odmiennych kryteriów i dowodów. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego Rada, w celu uzasadnienia tych ostatnich decyzji, powołuje się w zaskarżonych aktach na inną podstawę, mianowicie na przymiot wiodącego przedsiębiorcy działającego w Syrii, a także na jego powiązania z syryjskim reżimem.
- 70 Ponadto, w odniesieniu do podnoszonego przez skarżącego naruszenia zasady pewności prawa należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada ta wymaga, by ustawodawstwo Unii było pewne, a jego zastosowanie możliwe do przewidzenia dla podmiotów prawa (zob. wyroki: z dnia 22 czerwca 2006 r., *Belgia i Forum 187/Komisja*, C-182/03 i C-217/03, EU:C:2006:416, pkt 69; a także z dnia 14 października 2010 r., *Nuova Agricast i Cofra/Komisja*, C-67/09 P, EU:C:2010:607, pkt 77).
- 71 W niniejszej sprawie należy ponownie przypomnieć, że po wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., *Kaddour I* (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947) Rada mogła zdecydować o ponownym umieszczeniu nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach. Rada może bowiem na podstawie art. 266 TFUE zaradzić nieprawidłowościom wskazanym w wyroku stwierdzającym nieważność poprzez przyjęcie, po ponownym zbadaniu sprawy, nowej decyzji o umieszczeniu w wykazie na podstawie powodów wystarczająco potwierdzonych pod względem prawnym. Sąd zresztą pozostawił w mocy skutki decyzji i rozporządzenia, na podstawie których nazwisko skarżącego zostało pierwotnie umieszczone w rzeczonych wykazach, do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania, w celu umożliwienia Radzie zaradzenia w stosownym czasie nieprawidłowościom wskazanym we wspomnianym wyroku oraz uniknięcia sytuacji, w której doszłoby do zagrożenia skuteczności zamrożenia środków finansowych, które mogłyby zostać wobec skarżącego zastosowane w przyszłości (wyrok z dnia 13 listopada 2014 r., *Kaddour I*, T-654/11, niepublikowany, EU:T:2014:947, pkt 92, 93).
- 72 Rada nie wniosła wprawdzie odwołania od wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., *Kaddour I* (T-654/11, niepublikowanego, EU:T:2014:947) i nie skorzystała z udostępnionej przez Sąd możliwości ponownego umieszczenia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach w terminie do wniesienia odwołania, który upływał w dniu 23 stycznia 2015 r., lecz okoliczność ta nie mogła rodzić po stronie skarżącego oczekiwania, że jego nazwisko nie zostanie ponownie umieszczone w przedmiotowych wykazach. Z jednej bowiem strony braku odwołania od rzeczony wyrok w żaden sposób nie można było rozumieć jako rezygnacji przez Radę z ponownego umieszczenia jego nazwiska w tych wykazach,

ponieważ Sąd wyraźnie wskazał, że to do Rady należała decyzja o środkach służących wykonaniu tego wyroku, które mogły polegać na ponownym umieszczeniu z powodów wystarczająco potwierdzonych pod względem prawnym. Z drugiej strony pozostawienie w mocy skutków pierwszego umieszczenia w wykazach do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania miało na celu wyłącznie uniknięcie sytuacji, w której skarżący wyprowadzi środki finansowe poza Unię, zanim Rada będzie w stanie zaradzić nieprawidłowościom stwierdzonym w rzeczonem wyroku. Na Radę nie został nałożony obowiązek ponownego umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazach w tym terminie, który w określonych okolicznościach może okazać się niewystarczający do dokonania przez Radę sprawdzeń i zarządzenia rzeczoną nieprawidłowościom, w szczególności jeżeli wiąże się to, jak w niniejszej sprawie, ze zgromadzeniem dodatkowych dowodów.

- 73 W tych okolicznościach nie można Radzie czynić zarzutu naruszenia zasad powagi rzeczy osądzonej i pewności prawa.
- 74 W świetle powyższych rozważań należy oddalić trzeci zarzut szczegółowy zarzutu pierwszego, jak również zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 266 TFUE

- 75 Skarżący twierdzi, że na podstawie art. 266 TFUE Rada powinna była skorygować błędy wskazane przez Sąd w wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947) lub usunąć jego nazwisko z przedmiotowych wykazów. Tymczasem, jego zdaniem, Rada dopuściła się obejścia rzonego wyroku poprzez ponowne umieszczenie jego nazwiska w rzeczonych wykazach na podstawie tych samych kryteriów prawnych, powodów i dowodów co wykorzystane przy pierwotnym umieszczeniu jego nazwiska w tych wykazach. Podnosi on, że Rada nie podjęła, na podstawie art. 266 TFUE, działań koniecznych w celu zarządzenia stwierdzonym przez Sąd nieprawidłowościom dotyczącym pierwotnego umieszczenia w wykazach.
- 76 Rada nie zgadza się z argumentami skarżącego.
- 77 Zgodnie z art. 266 TFUE instytucja będąca autorem aktu, którego nieważność stwierdzono, jest zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność.
- 78 W następstwie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia nr 36/2012, rozporządzenia wykonawczego nr 363/2013 i decyzji 2013/255, zadaniem Rady było, na podstawie art. 266 TFUE, ponowne zbadanie faktów w celu dokonania oceny, czy nazwisko skarżącego należało ponownie umieścić w rzeczonych wykazach na podstawie nowych powodów wystarczająco potwierdzonych pod względem prawnym [zob. podobnie wyrok z dnia 25 czerwca 2015 r., Iranian Offshore Engineering & Construction/Rada, T-95/14, EU:T:2015:433, pkt 63 (niepublikowany) i przytoczone tam orzecznictwo].
- 79 Przede wszystkim należy przypomnieć, że w wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947) Sąd uznał, że Rada nie wykazała, że skarżący utrzymywał więzi zawodowe z Maherem al-Asadem lub wspierał finansowo reżim syryjski i w konsekwencji stwierdził nieważność rozporządzenia nr 36/2012, rozporządzenia wykonawczego nr 363/2013 i decyzji 2013/255, ze skutkiem na dzień 23 stycznia 2015 r. w zakresie, w jakim dotyczyły one skarżącego.
- 80 Następnie należy zauważyć, że zarzut drugi opiera się na błędnej interpretacji art. 266 TFUE. Wskazać bowiem trzeba, że po pierwsze usunięcie nazwiska skarżącego z przedmiotowych wykazów jest konsekwencją wyroku stwierdzającego nieważność, powodującego wycofanie z mocą wsteczną z porządku prawnego Unii aktów, których nieważność stwierdzono. Po drugie, jak wynika

z orzecznictwa przytoczonego w pkt 78 powyżej, rzeczony artykuł nie stoi na przeszkodzie możliwości ponownego umieszczenia przez Radę nazwiska skarżącego w tych wykazach z powodów odmiennych od tych, które uzasadniały jego pierwotne umieszczenie w tych samych wykazach.

- 81 Tak więc w następstwie wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanego, EU:T:2014:947) Rada mogła, jak wynika z pkt 72, 73 powyżej, skutecznie zdecydować o ponownym umieszczeniu nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach. W tej kwestii należy przypomnieć, że w pkt 93 tego wyroku Sąd wskazał, że Rada mogła naprawić naruszenia stwierdzone w wyroku stwierdzającym nieważność, przyjmując wobec skarżącego nowe środki ograniczające. Sąd zresztą pozostawił w mocy skutki pierwotnego umieszczenia nazwiska skarżącego w rzeczonych wykazach do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania, w celu umożliwienia Radzie zaradzenia w stosownym czasie nieprawidłowościom wskazanym we wspomnianym wyroku oraz uniknięcia sytuacji, w której doszłoby do zagrożenia skuteczności zamrożenia środków finansowych, które mogłoby zostać wobec skarżącego zastosowane w przyszłości.
- 82 W zaskarżonych aktach, pozostawiających nazwisko skarżącego w przedmiotowych wykazach, Rada zastosowała odmienne kryteria i oparła się na również odmiennych powodach. Po pierwsze, uzasadnienie decyzji o pozostawieniu w wykazach opiera się bowiem na kryterium dotyczącym powiązania z reżimem syryjskim, czerpania z niego korzyści i wspierania go, w myśl art. 28 ust. 1 decyzji 2013/255 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 36/2012, jak również kryterium wiodącego przedsiębiorcy działającego w Syrii, wskazanego w art. 27 ust. 2, art. 28 ust. 2 lit. a) decyzji 2013/255 i art. 15 ust. 1a lit. a) rozporządzenia nr 36/2012. Po drugie, skoro powody uzasadniające decyzję o pozostawieniu w wykazach, mianowicie: „prominentny przedsiębiorca działający w Syrii, posiadający udziały lub prowadzący działalność w sektorze telekomunikacyjnym, sektorze ropy naftowej, sektorze tworzyw sztucznych; ma także ściśle powiązania biznesowe z Maherem al-Asadem”, nie figurowały w rozporządzeniu nr 36/2012, rozporządzeniu wykonawczym nr 363/2013 i decyzji 2013/255 w zakresie, w jakim go one dotyczyły, ze skutkiem na dzień 23 stycznia 2015 r., nie zostały poddane kontroli Sądu w wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947).
- 83 W każdym razie należy przypomnieć, że jak wynika z pkt 93 wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanego, EU:T:2014:947), w ramach nowego badania Rada ma możliwość ponownego umieszczenia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach na podstawie powodów wystarczająco potwierdzonych pod względem prawnym. W związku z tym decyzja o pozostawieniu nazwiska skarżącego w rzeczonych wykazach przyjęta na podstawie tych samych powodów, jakie zostały wskazane przy pierwszym umieszczeniu w wykazie, może wystarczyć do uzasadnienia wspomnianego umieszczenia w wykazie, o ile dowody przedstawione przez Radę potwierdzają te powody w sposób wystarczający pod względem prawnym.
- 84 Po trzecie, jeżeli chodzi o argument skarżącego, zgodnie z którym nowe zarzuty Rady opierają się na faktach, dowodach lub okolicznościach, które zostały przez Sąd uznane za niewystarczające w wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowanym, EU:T:2014:947), należy stwierdzić, że jest to raczej kwestia zasadności powodów ustalonych w odniesieniu do skarżącego, a w konsekwencji – materialnej zgodności z prawem spornego aktu. Argument ten należy zatem oddalić jako niemający znaczenia dla argumentacji podniesionej na poparcie zarzutu drugiego.
- 85 W tym stanie rzeczy zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie

- 86 Skarżący twierdzi przede wszystkim, że Rada pozostawiła jego nazwisko w przedmiotowych wykazach w oparciu o te same zarzuty, które uzasadniały pierwotne umieszczenie jego nazwiska w tych wykazach, to jest udzielanie przez niego wsparcia finansowego reżimowi syryjskiemu (zob. pkt 5

powyżej). Następnie podnosi, że Rada nie przedstawiła dowodów zdolnych wykazać zasadność powodów pozostawienia rzeczzonego umieszczenia w wykazach. Wreszcie kwestionuje, by był wiodącym przedsiębiorcą w Syrii.

- 87 Rada nie zgadza się z argumentami skarżącego.
- 88 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 karty praw podstawowych wymaga w szczególności, by w ramach kontroli zgodności z prawem powodów uzasadniających decyzję o umieszczeniu lub pozostawieniu nazwiska określonej osoby w wykazach osób objętych sankcjami sąd Unii upewnił się, że decyzja ta opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Oznacza to sprawdzenie okoliczności faktycznych podnoszonych w uzasadnieniu, które leży u podstaw wspomnianej decyzji, tak aby kontrola sądowa nie była ograniczona do oceny abstrakcyjnego prawdopodobieństwa przywołanych powodów, ale dotyczyła tego, czy powody te – lub co najmniej jeden z nich, uważany za sam w sobie wystarczający do wsparcia tejże decyzji – są wykazane (wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 119).
- 89 To właśnie do właściwego organu Unii należy – w razie zakwestionowania – wykazanie zasadności powodów wysuniętych przeciwko konkretnej osobie, a nie do tej osoby przedstawienie zaprzeczającego dowodu przeciwnego na brak zasadności wspomnianych powodów. Jest istotne, aby przedstawione przez dany organ informacje lub dowody wykazywały powody wysunięte przeciwko zainteresowanej osobie. Jeśli materiały te nie pozwalają na potwierdzenie zasadności danego powodu, sąd Unii pomija ten powód jako uzasadnienie rozpatrywanej decyzji o umieszczeniu lub pozostawieniu nazwiska tej osoby w wykazie. (wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 121–123).
- 90 Zgodnie z orzecnictwem Trybunału oceny zasadności powodów umieszczenia w wykazie należy dokonywać poprzez rozpatrzenie dowodów w kontekście, w jaki się one wpisują, a nie w sposób odrębny (wyroki: z dnia 21 kwietnia 2015 r., Anboubi/Rada, C-630/13 P, EU:C:2015:247, pkt 51; z dnia 21 kwietnia 2015 r., Anboubi/Rada, C-605/13 P, EU:C:2015:248, pkt 50).
- 91 Ponadto, zważywszy na sytuację w Syrii, Rada wywiązuje się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu, jeśli przedstawia przed sądem Unii łańcuch wystarczająco konkretnych, precyzyjnych i spójnych poszlak pozwalający na ustalenie istnienia wystarczającego związku pomiędzy osobą objętą zamrożeniem środków finansowych a zwalczanym reżimem (wyrok z dnia 21 kwietnia 2015 r., Anboubi/Rada, C-630/13 P, EU:C:2015:247, pkt 53).
- 92 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, że pozostawienie nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach opiera się na dwóch odrębnych powodach: po pierwsze na posiadaniu przez niego przynajmniej jednego z kryteriów wiodącego przedsiębiorcy (kryterium wiodącego przedsiębiorcy działającego w Syrii), a po drugie na utrzymywaniu przez niego ścisłych relacji gospodarczych z Maherem al-Asadem (kryterium powiązania z reżimem). Wynika stąd, że w związku ze swoją działalnością gospodarczą skarżący czerpie korzyści z tego reżimu oraz go wspiera (kryterium powiązania oraz czerpania korzyści z reżimu).
- 93 Należy zresztą zauważyć, że jak przypomniano w pkt 35, 36 powyżej, fakt bycia wiodącym przedsiębiorcą działającym w Syrii stanowi zgodnie z art. 27 ust. 2 i art. 28 ust. 2 decyzji 2013/255, zmienionej ostatnio decyzją 2015/1836, jedno z kryteriów prawnych stosowania środków ograniczających, a w konsekwencji – umieszczenia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach.

- 94 Bez wątpienia, zgodnie z art. 27 ust. 3 i art. 28 ust. 3 decyzji 2013/255 w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, nazwiska wiodących przedsiębiorców działających w Syrii nie są umieszczane lub pozostawiane w przedmiotowych wykazach, jeżeli istnieją wystarczające informacje potwierdzające, że osoby te nie są lub przestały być związane z reżimem lub nie wywierają na niego wpływu ani nie jest z nimi związane rzeczywiste ryzyko omijania środków ograniczających.
- 95 Skarżący twierdzi po pierwsze, że Rada błędnie pozostawiła jego nazwisko w przedmiotowych wykazach w oparciu o te same powody, które uzasadniały pierwotne umieszczenie jego nazwiska w tych wykazach, to jest współpracę z Maherem al-Asadem oraz udzielanie przez niego wsparcia finansowego reżimowi syryjskiemu.
- 96 W niniejszej sprawie należy wskazać, że – jak wynika z pkt 82, 83 powyżej, powody pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach nie odpowiadają powodom pierwotnego umieszczenia jego nazwiska w tych wykazach. Powody: „prominentny przedsiębiorca działający w Syrii, posiadający udziały lub prowadzący działalność w sektorze telekomunikacyjnym, sektorze ropy naftowej, sektorze tworzyw sztucznych; ma także ściśle powiązania biznesowe z Maherem al-Asadem”, różnią się bowiem od tych, które uzasadniały rzeczony pierwotne umieszczenie. Tak więc w okresie między tym pierwszym umieszczeniem a pozostawieniem nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach zmienione zostały nie tylko kryteria umieszczenia w tych wykazach, ale również powody przyjęte wobec niego przez Radę.
- 97 W każdym razie należy przypomnieć, że decyzja o pozostawieniu nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach, przyjęta na podstawie tych samych powodów, jakie zostały wskazane przy pierwszym umieszczeniu w wykazie, może wystarczyć do uzasadnienia wspomnianego umieszczenia w wykazie, o ile dowody przedstawione przez Radę wykazują te powody w sposób wystarczający pod względem prawnym (zob. analogicznie wyrok z dnia 13 listopada 2014 r., Kaddour I (T-654/11, niepublikowany, EU:T:2014:947, pkt 93).
- 98 Należy zatem oddalić argument skarżącego, zgodnie z którym Rada błędnie pozostawiła jego nazwisko w przedmiotowych wykazach w oparciu o te same powody, które uzasadniały pierwotne umieszczenie jego nazwiska w rzeczonych wykazach.
- 99 Po drugie, skarżący twierdzi, że Rada nie przedstawiła dowodów nowych lub zdolnych wykazać zasadność powodów umieszczenia jego nazwiska w rzeczonych wykazach, w szczególności jego powiązania z Maherem al-Asadem lub udzielania finansowego wsparcia reżimowi syryjskiemu.
- 100 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że w wyroku z dnia 26 października 2016 r., Kaddour II (T-155/15, niepublikowanym, EU:T:2016:628) Sąd uznał, że ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach było uzasadnione, ponieważ Rada przedstawiła łańcuch precyzyjnych i spójnych poszlak pozwalający na wykazanie, że skarżący utrzymywał więzi z niektórymi głównymi postaciami reżimu syryjskiego, takich jak Maher al-Asad.
- 101 W niniejszej sprawie należy zresztą zauważyć, że Rada, w celu uzasadnienia pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach, udostępniła jego przedstawicielom dokument COREU z dnia 20 maja 2016 r., nr WPZiB/0049/16 – ST 9478/16 i dokumenty RELEX nr 430/16–435/16. Mowa o kilku dokumentach zawierających ogólnie dostępne informacje, które – zdaniem Rady – precyzują kontekst ogólny i osobisty odnoszący się do skarżącego. W szczególności dokument COREU z dnia 20 maja 2016 r. zawiera wyjaśnienie nowych powodów przyjętych w odniesieniu do skarżącego, jak również informacje na poparcie tego uzasadnienia. Tymi informacjami są w szczególności linki do stron internetowych Washington Institute, Jamestown Foundation, WorldCrunch, *The New York Sun*, *Lebanon Wire*, *Middle East Transparent*, *Recherches sur le terrorisme*, *Shabab Kurd*, *Ya Libnan* i *Syrian Democratic Union Organization*, które publikują artykuły dotyczące skarżącego. Jeżeli chodzi o dokumenty RELEX nr 430/16–435/16, to zawierają one nowe artykuły prasowe cytowane w dokumencie COREU z dnia 20 maja 2016 r. i publikowane na stronach internetowych *Shabab Kurd*,

Ya Libnan, Writtingcompany, WorldCrunch i Syrian Democratic Union Organization, jak również sprawozdanie finansowe spółki transportowej pojazdów samochodowych i dostawczych, sporządzone w grudniu 2015 r. przez Orbis.

102 Należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom skarżącego przedmiotowe dokumenty dostarczają informacji odrębnych, pochodzących z różnych otwartych i publicznych oraz różnych od tych, które Sąd w wyroku z dnia 26 października 2016 r., Kaddour II (T-155/15, niepublikowanym, EU:T:2016:628) uznał za łańcuch poszlak pozwalających na uzasadnienie ponownego umieszczenia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach. Jedyne podobieństwo rzeczonych dokumentów i dokumentacji dostarczonej przez Radę w celu wykazania rzeczonego ponownego umieszczenia polega na tym, że informacje te są zbieżne co do faktu, że skarżący należy do trzonu ekonomicznej klasy rządzącej w Syrii w związku z zarządzaniem sprawami Mahera al-Asada, oraz co do jego niezaprzeczalnych związków z syryjskim reżimem, w ramach którego – poprzez swą działalność handlową i zawodową – wywiera decydujący wpływ na pierwszy krąg osób kierujących tym reżimem.

103 W szczególności należy zauważyć, że:

- po pierwsze, dokument nr 433/16 RELEX, mianowicie artykuł opublikowany w dniu 27 marca 2005 r. na blogu Writtingcompany, dotyczący upadłości libańskiego banku, wskazuje skarżącego jako „chargé d'affaires (officer manager) Lt. Col. Mahera al-Asada”. Podobnie dokument nr 431/16 RELEX, to jest artykuł opublikowany w dniu 9 lutego 2013 r. na stronie internetowej *Ya Libnan*, zawiera stwierdzenie, że „apartament w B[ej]rucie wartości 2,5 miliona dolarów, będący pod kontrolą Mahera, został przekazany nieodpłatnie jego chargé d'affaires, Khaledowi Kaddourowi”;
- następnie dokument nr 432/16 RELEX, mianowicie artykuł opublikowany w dniu 26 listopada 2015 r. na stronie internetowej WorldCrunch, zawiera stwierdzenia, że „do klanu oligarchów syryjskich należą również Maher [A]l-Asad, brat prezydenta, oraz jego podwładni Mohamad Hamcho, Samer Debs i Khaled Kaddour” oraz że „w zamian za wkład państwa przedsiębiorcy ci przekazują część swoich zysków”;
- ponadto dokument nr 430/16 RELEX, to jest artykuł opublikowany w dniu 27 marca 2012 r. na stronie internetowej Shabab Kurd, odwołuje się do członków „prywatnej grupy gospodarczej Mahera al-Asada”, przedstawiając skarżącego jako „prawą rękę Mahera al-Asada”. W artykule tym wskazano również, że skarżący „[p]osiada fabrykę plastiku oraz przedsiębiorstwo specjalizujące się w zewnętrznych zamówieniach dla wojska”;
- ponadto dokument nr 434/16 RELEX, mianowicie artykuł opublikowany w dniu 3 czerwca 2015 r. na stronie internetowej Syrian Democratic Union Organization, zatytułowany: „Nowa syryjska mafia Mahera al-Asada”, zawiera stwierdzenia, że „jeżeli chodzi o korupcję Mahera al-Asada poza Syrią, odbywało się to za pośrednictwem Mirzy Nithama Eddina i jego zięcia Khaleda Nassera Kaddoura, którzy tworzą »podmiot zarządzający« jego sprawami za granicą”;
- wreszcie dokument nr 435/16 RELEX zawiera sprawozdanie finansowe sporządzone w grudniu 2015 r. przez Orbis i dotyczące spółki transportowej pojazdów samochodowych i dostawczych należącej do Aymana Jabera, utworzonej w 2010 r., w której skarżący posiada znaczny udział, mianowicie 40% akcji tej spółki.

104 W konsekwencji należy uznać, że wbrew twierdzeniom skarżącego Rada przedstawiła w ramach niniejszego postępowania nowe dokumenty mające znaczenie dla wykazania powodów pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach.

105 Po trzecie, skarżący kwestionuje prawdziwość informacji zawartych w przedmiotowych dokumentach i twierdzi, że są one pozbawione mocy dowodowej.

- 106 W tej kwestii należy przede wszystkim zauważyć, że skarżący kwestionuje prawdziwość informacji zawartych w przedmiotowych dokumentach, lecz poza własnym oświadczeniem załączonym do skargi nie przedstawia żadnych informacji lub dowodów na poparcie tego stanowiska.
- 107 Następnie, jeżeli chodzi o rzetelność informacji dostarczonych przez Radę, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w swoich działaniach Trybunał i Sąd kierują się zasadą swobodnej oceny dowodów, zaś jedynym kryterium oceny wartości przedstawionych dowodów jest ich wiarygodność. Ponadto w celu oceny wartości dowodowej danego dokumentu należy sprawdzić prawdopodobieństwo informacji w nim zawartych oraz uwzględnić zwłaszcza pochodzenie dokumentu, okoliczności jego sporządzenia, jego adresata i zastanowić się, czy w świetle jego treści wydaje się on rozsądny i rzetelny (zob. podobnie wyrok z dnia 27 września 2012 r., Shell Petroleum i in./Komisja, T-343/06, EU:T:2012:478, pkt 161 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 108 Należy wskazać, że jak wynika z pkt 101 powyżej, każde publicznie dostępne elektroniczne źródło informacji dostarcza odrębnych informacji i wszystkie one są co do istoty zbieżne, wskazując skarżącego jako członka trzonu ekonomicznej klasy rządzącej w Syrii w związku z działalnością gospodarczą i zarządzaniem sprawami Mahera al-Asada, czerpiącego w ten sposób korzyści z syryjskiego reżimu, w szczególności w aktualnym kontekście wojny domowej. Ponadto należy zauważyć, że dokumentacja ta została opublikowana w różnych dniach, a nawet – w odniesieniu do niektórych artykułów – zanim rozpoczął się kryzys syryjski i że już wtedy uważano, że skarżący jest powiązany z Maherem al-Asadem.
- 109 Wreszcie dokumentacja ta nie tylko potwierdziła informacje uznane przez Sąd w wyroku z dnia 26 października 2016 r., Kaddour II (T-155/15, niepublikowanym, EU:T:2016:628) za łańcuch precyzyjnych i spójnych poszlak pozwalający na udowodnienie, że skarżący utrzymywał więzi z niektórymi głównymi postaciami reżimu syryjskiego, takimi jak Maher al-Asad, ale także dostarczyła nowych i bardziej aktualnych informacji mogących uzasadniać pozostawienie nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach.
- 110 Dokument nr 430/16 RELEX, mianowicie artykuł opublikowany w dniu 27 marca 2012 r. na stronie internetowej Shabab Kurd opisuje niektóre aspekty działalności gospodarczej skarżącego, w szczególności fakt, że posiada „fabrykę plastiku oraz przedsiębiorstwo specjalizujące [się w] zewnętrznych zamówieniach dla wojska”. Ponadto dokument nr 434/16 RELEX, mianowicie artykuł opublikowany w dniu 3 czerwca 2015 r. na stronie internetowej Syrian Democratic Union Organization uwidacznia relację biznesową oraz więź powinowactwa między skarżącym a Mirzą Nithamem Eddinem, mianowicie że skarżący jest jego szwagrem, co sam skarżący przyznał w skardze. Ponadto w tym ostatnim artykule wskazano, że skarżący zarządza sprawami Mahera al-Asada za granicą. Dodatkowo dokument nr 435/16 RELEX, mianowicie sprawozdanie finansowe sporządzone w grudniu 2015 r. przez Orbis, podkreśla, że skarżący posiada znaczny udział w spółce transportowej pojazdów samochodowych i dostawczych należącej do A. Jabera, przedsiębiorcy syryjskiego, którego nazwisko również zostało umieszczone w przedmiotowych wykazach, co nie zostało zakwestionowane w wyroku z dnia 26 października 2016 r., Jaber/Rada (T-154/15, niepublikowanym, EU:T:2016:629). W tym kontekście skarżący ogranicza się do twierdzenia – nie kwestionując swego udziału ani nie przedstawiając żadnego dowodu przeciwnego – że spółka ta nigdy nie działała i nie wykonywała transakcji gospodarczych. Nic nie pozwala zatem na podważenie rzetelności tych informacji.
- 111 Wynika stąd, że argumentacja skarżącego zmierzająca do podważenia prawdziwości informacji zawartych w tych dokumentach oraz rzetelności tych dokumentów, jako niezasadna, nie zasługuje na uwzględnienie.
- 112 Po czwarte, skarżący nie zgadza się z twierdzeniami Rady dotyczącymi powodów pozostawienia jego nazwiska w przedmiotowych wykazach, opierając się na fragmentach własnego oświadczenia załączonego do skargi. Wnosi również o to, by Sąd „z badał w całości przedstawione dowody”.

- 113 W tej kwestii należy przypomnieć, że o ile poszczególne punkty skargi mogą zostać wsparte lub uzupełnione odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów do niej załączonych, o tyle ogólne odesłanie do innych dokumentów, nawet załączonych do skargi, nie może zrekompensować braku zasadniczych elementów skargi. Do Sądu nie należy wyszukiwanie i identyfikowanie w załącznikach zarzutów i argumentów, które mógłby on uznać za podstawę skargi, ponieważ załączniki pełnią funkcję czysto dowodową i pomocniczą (zob. postanowienie z dnia 19 maja 2008 r., TF1/Komisja, T-144/04, EU:T:2008:155, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 25 października 2012 r., Arbos/Komisja, T-161/06, niepublikowany, EU:T:2012:573, pkt 23).
- 114 W związku z tym Sąd zbada jedynie te fragmenty oświadczenia skarżącego, które zostały wyraźnie wspomniane i przeanalizowane w skardze, natomiast ogólne odesłania do tego oświadczenia należy uznać za niedopuszczalne.
- 115 Jeżeli chodzi o fragmenty oświadczenia, które zostały wyraźnie wspomniane i przeanalizowane, skarżący twierdzi przede wszystkim, że nie pozostaje on w zawodowej lub gospodarczej relacji z Maherem al-Asadem oraz że nigdy nie wspierał ani nie zajmował stanowiska politycznego w rządzie. Następnie utrzymuje on, że jego „stary” majątek oraz interesy gospodarcze nie wynikają z korzyści lub przywilejów przyznanych przez reżim syryjski, lecz z jego własnych przedsięwzięć biznesowych (w szczególności w sektorze tytoniu). Kwestionuje ponadto rzeczywisty charakter jego domniemanej działalności w sektorze telekomunikacyjnym, sektorze ropy naftowej i sektorze tworzyw sztucznych. Twierdzi zresztą, że nigdy nie zawierał umów z rządem ani nie dokonywał żadnego rodzaju transakcji wiążących się z pobieraniem prowizji. Na koniec stwierdza, że jest przedsiębiorcą nieposiadającym już wpływów, ponieważ jego interesy gospodarcze zostały po wybuchu wojny zniszczone. Na poparcie swego oświadczenia przedstawia kserokopie zdjęć, które mają wykazać zburzenie jego fabryki tytoniu.
- 116 W tej kwestii należy zauważyć, że skarżący przedstawia jedynie swoje oświadczenie oraz czarno-białe, słabej jakości kserokopie zdjęć obiektu podobnego do zburzonego budynku, nie dostarcza natomiast żadnego elementu mogącego podważyć twierdzenia Rady oraz dokumentację, na której opiera się ona w niniejszej sprawie. Skarżący mógł bowiem przedstawić statuty, umowy lub inne dokumenty potwierdzające jego działalność gospodarczą lub zawodową albo nawet zaprzestanie wszelkiej działalności. Należy zresztą wskazać, że oświadczenie to, pochodzące od samego skarżącego, ma niewielką wartość dowodową.
- 117 W konsekwencji należy stwierdzić, że skarżący nie przedstawił żadnego elementu zdolnego podważyć zasadność powodów przyjętych w celu pozostawienia jego nazwiska w przedmiotowych wykazach. Przeciwnie, w swoich pismach przyznał on, że był wiodącym przedsiębiorcą w Syrii, zanim rozpoczęła się wojna.
- 118 Ponadto, jak wskazano w pkt 101, 103, 109 i 110 powyżej, Rada przedłożyła liczne dokumenty o zróżnicowanym pochodzeniu, mogące wykazać, że skarżący był powiązany z panującym reżimem syryjskim, co uzasadniało pozostawienie jego nazwiska w przedmiotowych wykazach.
- 119 Należy bowiem przypomnieć, że Rada, przy pismach z dnia 30 maja i 26 lipca 2016 r., udostępniła przedstawicielom skarżącego kopię nowych dokumentów i informacji (dokument COREU z dnia 20 maja 2016 r., nr WPZiB/0049/16) – ST 9478/16 i dokumenty RELEX nr od 430/16 do 435/16), dotyczących pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach oraz zmiany uzasadnienia tego umieszczenia w wykazach (pkt 25, 27 powyżej). Dokumentacja ta zawiera po pierwsze nowe poszlaki i nowe informacje dotyczące skarżącego w związku z poszlakami, które zostały już w wyroku z dnia 26 października 2016 r., Kaddour II (T-155/15, niepublikowanym, EU:T:2016:628) uznane za stanowiące wystarczające potwierdzenie powodów przyjętych przez Radę w celu uzasadnienia ponownego umieszczenia jego nazwiska w tych wykazach (zob. pkt 101, 103 i 110 powyżej), a po drugie – informacje potwierdzające poszlaki przedstawione już przez Radę przy tym ponownym umieszczeniu.

- 120 Rada załączyła zresztą do odpowiedzi na skargę inne artykuły prasowe pochodzące z różnych źródeł. W artykułach tych stwierdzono, że syryjskie elity gospodarcze zostały w znacznym stopniu zbudowane przez przedsiębiorców wybranych przez Baszara al-Asada i członków jego szeroko pojmowanej rodziny oraz że elity te rozwijały się, korzystając z przychylności reżimu. Należy zatem uznać, że Rada słusznie uwzględniła te elementy nie w celu uzasadnienia spornych aktów *ex post*, lecz jako poszlaki pozwalające na wykazanie, że – zważywszy na kontekst przyjęcia tych aktów – ich uzasadnienie było wystarczające (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 62).
- 121 Stwierdzić więc trzeba, że ogół tych dokumentów stanowi łańcuch poszlak w rozumieniu wyroku z dnia 21 kwietnia 2015 r., Anbouba/Rada (C-630/13 P, EU:C:2015:247, pkt 52), również zdalny do uzasadnienia pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach.
- 122 Z powyższych rozważań wynika, że Rada przedstawiła łańcuch precyzyjnych i spójnych poszlak w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 91 powyżej, pozwalający na udowodnienie, że skarżący utrzymywał więzi z niektórymi głównymi postaciami reżimu syryjskiego, takimi jak Maher al-Asad. Należy zatem stwierdzić, że drugi powód na poparcie pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach został wystarczająco potwierdzony.
- 123 Zgodnie z orzecnictwem zresztą, co się tyczy kontroli zgodności z prawem decyzji o zastosowaniu środków ograniczających, w świetle ich prewencyjnego charakteru, jeśli sąd Unii uzna, że co najmniej jeden z powodów wymienionych w uzasadnieniu jest wystarczająco precyzyjny i konkretny, że jest wykazany i że stanowi sam w sobie wystarczającą podstawę do wsparcia tej decyzji, to okoliczność, iż te pozostałe z tych powodów tym się nie cechują, nie może uzasadniać stwierdzenia nieważności wspomnianej decyzji (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 124 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że skoro drugi powód umieszczenia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach, to jest jego bliskie relacje biznesowe z Maherem al-Asadem, został prawidłowo wykazany przez Radę oraz stanowi wystarczającą podstawę umieszczenia w wykazie na podstawie kryterium prawnego ustanowionego w art. 28 ust. 1 decyzji 2013/255 i w art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 36/2012, nie jest konieczne badanie zasadności pierwszego powodu.
- 125 Jednakże, i wyłącznie tytułem uzupełnienia, należy wskazać, że Rada przedstawiła również nowe poszlaki w celu wykazania, że skarżący jest wiodącym przedsiębiorcą, w szczególności poszlakę dotyczącą posiadania przez niego fabryki plastiku i przedsiębiorstwa specjalizującego się w zewnętrznych zamówieniach dla wojska, jak również poszlakę dotyczącą posiadania przez niego 40% udziałów w spółce transportowej pojazdów samochodowych z A. Jaberem, wiodącym przedsiębiorcą również umieszczonym w przedmiotowych wykazach. Ponadto sam skarżący w oświadczeniu załączonym do skargi przyznał, że zanim rozpoczęła się wojna, był wiodącym przedsiębiorcą w Syrii, nie przedstawił jednak elementów pozwalających na przyjęcie, że tak już nie jest.
- 126 Jak tymczasem wynika z art. 27 ust. 3 i art. 28 ust. 3 decyzji 2013/255, nazwisk wiodących przedsiębiorców nie umieszcza się ani nie utrzymuje się w wykazie osób zamieszczonym w załączniku I do rzeczonyj decyzji, jeśli istnieją wystarczające informacje potwierdzające, że nie są oni lub przestali być związani z reżimem lub nie wywierają na niego wpływu lub nie jest z nimi związane rzeczywiste ryzyko omijania środków ograniczających. W tej kwestii należy stwierdzić, że poza oświadczeniem skarżącego, którego – jak wskazano w pkt 116 powyżej – nie można uznać za wystarczający dowód, z akt sprawy nie wynika, że skarżący nie jest już związany z reżimem, a zatem Rada nie popełniła błędu, umieszczając jego nazwisko w spornych wykazach na podstawie kryterium „wiodącego przedsiębiorcy” ustanowionego w rzeczonych przepisach.

127 Należy zresztą przypomnieć, że środki przewidziane w art. 27 ust. 2 i w art. 28 ust. 2 decyzji 2013/255, zmienionej ostatnio decyzją 2015/1836, dotyczą „wiodących przedsiębiorców działających w Syrii”, a także „osób z nimi powiązanych, wymienionych w załączniku I”. Tymczasem, ponieważ z jednej strony, jak wynika z wyroku z dnia 26 października 2016 r., Jaber/Rada (T-154/15, niepublikowanego, EU:T:2016:629, pkt 109), Rada przedstawiła dość informacji i dowodów w celu wykazania, że A. Jaber został zasadnie umieszczony w przedmiotowych wykazach oraz, z drugiej strony, jak wynika z elementów przedstawionych przez Radę w niniejszej sprawie, skarżący jest związany z A. Jaberem, K. Kaddour może być związany z reżimem w rozumieniu art. 27 ust. 2 i art. 28 ust. 2 decyzji 2013/255. Nic w aktach sprawy nie może zresztą podważyć tego stwierdzenia. Przeciwnie, jak już wskazano, skarżący jest związany z A. Jaberem, ponieważ są oni obaj większościami akcjonariuszami do wysokości 40% kapitału spółki transportowej.

128 W świetle powyższych rozważań zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia praw podstawowych i zasady proporcjonalności

129 Skarżący podnosi z jednej strony, że pozostawienie jego nazwiska w przedmiotowych wykazach po stwierdzeniu nieważności jego pierwotnego umieszczenia w rzeczonych wykazach, stanowi naruszenie jego praw podstawowych do poszanowania dobrego imienia oraz własności, gwarantowanych w art. 7 i 17 karty praw podstawowych, jak również w art. 1 i 8 EKPC. Z drugiej strony twierdzi on, że zastosowane wobec niego środki są nieproporcjonalne, ponieważ po pierwsze Rada nie była w stanie wykazać zasadności powołanych w tym celu powodów, po drugie – środki te nie wywierają żadnego wpływu na reżim syryjski, ponieważ skarżący nie jest jego częścią oraz po trzecie – rzeczony środki wyrządziły jemu i jego rodzinie rzeczywiste szkody.

130 Rada nie zgadza się z argumentami skarżącego.

131 Jeżeli chodzi, po pierwsze, o argumentację dotyczącą naruszenia prawa własności skarżącego, należy przede wszystkim przypomnieć, że prawo własności należy do ogólnych zasad prawa Unii i jest chronione przez art. 17 karty praw podstawowych (zob. wyrok z dnia 13 września 2013 r., Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

132 Jednak zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo własności nie korzysta w prawie Unii z ochrony bezwzględnej. Wobec tego wykonywanie tego prawa podstawowego może zostać poddane ograniczeniom, pod warunkiem że ograniczenia te rzeczywiście odpowiadają celom Unii służącym interesowi ogólnemu i nie stanowią, w stosunku do swego celu, ingerencji nieproporcjonalnej i niemożliwej do przyjęcia, która naruszałaby istotę praw w ten sposób gwarantowanych [zob. podobnie wyroki: z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 121; z dnia 25 czerwca 2015 r., Iranian Offshore Engineering & Construction/Rada, T-95/14, EU:T:2015:433, pkt 59 (niepublikowany)].

133 Wynika stąd, że ze względu na pierwszorzędne znaczenie ochrony ludności cywilnej w Syrii ograniczenia prawa własności zarzucane przez skarżącego nie są nieproporcjonalne (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 13 września 2013 r., Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, pkt 106), tym bardziej że decyzja 2013/255 i rozporządzenie nr 36/2012 przewidują wyjątki, które umożliwiają osobom i podmiotom objętym środkami ograniczającymi pokrycie podstawowych wydatków.

134 Decyzja 2013/255 i rozporządzenie nr 36/2012 przewidują bowiem możliwość zezwolenia na korzystanie z zamrożonych środków w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb lub wywiązania się z pewnych zobowiązań, wydania szczególnych zezwoleń na odblokowanie środków finansowych, innych aktywów finansowych lub innych zasobów gospodarczych oraz dokonywania okresowego

- przeglądu treści wykazów w celu zapewnienia, że osoby i podmioty niespełniające już kryteriów umieszczenia w spornym wykazie zostaną z niego wykreślone (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2013 r., Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, pkt 102, 105).
- 135 W tej kwestii należy zauważyć, że skarżący nigdy nie podnosił konieczności dostępu do całości lub części zamrożonych środków finansowych.
- 136 W związku z tym argument ten należy oddalić.
- 137 Jeżeli chodzi, po drugie, o argument skarżącego dotyczący naruszenia prawa do dobrego imienia, należy przypomnieć, że prawo to nie jest prawem absolutnym i korzystanie z niego może podlegać ograniczeniom uzasadnionym celami interesu ogólnego realizowanymi przez Unię. Tak więc każdy środek ograniczający o charakterze gospodarczym lub finansowym z definicji wywołuje negatywne skutki mające wpływ na dobre imię osoby lub podmiotu, wobec których został zastosowany, wyrządzając im tym samym szkody. Waga celów realizowanych poprzez przedmiotowe środki ograniczające może jednak uzasadniać negatywne skutki, nawet znaczące, dla objętych nimi osób i podmiotów (zob. podobnie wyrok z dnia 25 marca 2015 r., Central Bank of Iran/Rada, T-563/12, EU:T:2015:187, pkt 115).
- 138 W każdym razie należy zresztą stwierdzić, że jak wskazała Rada, skarżący nie przedstawia żadnego elementu zdatnego do wykazania, że zastosowane względem niego środki spowodowały naruszenie jego dobrego imienia, a zatem jego twierdzenia należy oddalić.
- 139 Jeżeli chodzi, po trzecie, o argument skarżącego dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, to z utrwalonego orzecznictwa wynika, że zasada proporcjonalności zalicza się do podstawowych zasad prawa Unii i wymaga, by środki wynikające z zastosowania przepisów prawa Unii były odpowiednie do realizacji prawnie uzasadnionych celów danej regulacji i nie wykraczały poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów [wyroki: z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 122; z dnia 25 czerwca 2015 r., Iranian Offshore Engineering & Construction/Rada, T-95/14, EU:T:2015:433, pkt 60 (niepublikowany); z dnia 14 marca 2017 r., Bank Tejarat/Rada, T-346/15, niepublikowany, EU:T:2017:164, pkt 149].
- 140 Z pewnością prawa skarżącego zostały w pewnym zakresie ograniczone w wyniku zastosowanych wobec niego środków, ponieważ nie może on między innymi korzystać ze swoich środków finansowych znajdujących się ewentualnie na terytorium Unii ani przekazywać ich do Unii, chyba że uzyska szczególne zezwolenia. Środki zastosowane wobec skarżącego mogą też wzbudzać ewentualnie pewną nieufność lub podejrzliwość w stosunku do niego ze strony jego partnerów lub klientów.
- 141 Jednak z analizy trzeciego zarzutu wynika, że Rada zasadnie pozostawiła nazwisko skarżącego w przedmiotowych wykazach w oparciu o relacje zawodowe, jakie utrzymywał on z głównymi postaciami reżimu syryjskiego, takimi jak Maher al-Asad. Z tego względu skarżący należy uznać za wiodącego przedsiębiorcę działającego w Syrii.
- 142 Decyzja o pozostawieniu nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach w zakresie, w jakim opiera się ona na kryterium powiązania skarżącego z syryjskim reżimem poprzez utrzymywanie przez niego ścisłych relacji gospodarczych z Maherem al-Asadem i w konsekwencji poprzez wspieranie przez niego rzeczonego reżimu jest odpowiednia do realizacji celu interesu ogólnego, do którego dąży polityka środków ograniczających przyjęta przez Radę, a mianowicie położenia kresu represjom stosowanym wobec ludności cywilnej, które kosztowały życie tysięcy osób cywilnych. Cel ten wpisuje się w szersze ramy starań mających na celu utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego, przewidzianych w art. 21 TUE, zawierającym postanowienia dotyczące działań zewnętrznych Unii i w związku z tym jest prawnie uzasadniony.

- 143 Co się tyczy jakoby nieproporcjonalnego charakteru pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach, należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 133, 134 powyżej – art. 28 ust. 6 decyzji 2013/255 w zmienionym brzmieniu przewiduje możliwość, po pierwsze, zezwolenia na skorzystanie z zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb lub wykonania określonych zobowiązań oraz, po drugie, wydawania szczególnych zezwoleń umożliwiających odblokowanie środków finansowych, innych zasobów finansowych lub innych zasobów gospodarczych (zob., analogicznie, wyroki: z dnia 3 września 2008 r., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Rada i Komisja, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, pkt 364; z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 127).
- 144 Ponadto należy uwzględnić okoliczność, że pozostawienia nazwiska skarżącego w przedmiotowych wykazach nie można uznać za nieproporcjonalne z powodu, jak twierdzi skarżący, jego potencjalnie nieograniczonego charakteru. Pozostawienie to jest bowiem przedmiotem okresowej kontroli (przynajmniej raz w roku) w celu zapewnienia, że osoby i podmioty niespełniające już kryteriów umieszczenia w wykazach, zostaną z niego wykreślone (zob., analogicznie, wyroki: z dnia 3 września 2008 r., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Rada i Komisja, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, pkt 365; z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 129).
- 145 Jeżeli chodzi o szkody wyrządzone zdaniem skarżącego w wyniku pozostawienia jego nazwiska w przedmiotowych wykazach, zniszczenie jego przedsiębiorstw oraz zagrożenie dla życia jego i jego rodziny, należy przede wszystkim wskazać, że skarżący w swoich żądaniach nie domagał się naprawienia tych szkód.
- 146 W każdym razie należy następnie w tej kwestii stwierdzić, że w celu wykazania istnienia szkód skarżący ograniczył się do przedstawienia własnego oświadczenia oraz czarno-białych, słabej jakości kserokopii zdjęć obiektu podobnego do zburzonego budynku. Dowody przedłożone przez skarżącego nie są wystarczające do wykazania istnienia rzeczonych szkód.
- 147 Wreszcie należy przypomnieć, że cele zaskarżonych aktów są tej wagi, że ich negatywne, nawet znaczące konsekwencje dla skarżącego mogą być uzasadnione i nie wpływają na zgodność z prawem tych aktów (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 2014 r., Ezz i in./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, pkt 191).
- 148 Wynika stąd, że z uwagi na nadrzędne znaczenie utrzymania pokoju międzynarodowego i bezpieczeństwa międzynarodowego ograniczenia prawa własności skarżącego i jego prawa do dobrego imienia są uzasadnione celem interesu ogólnego i nie są nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonych celów.
- 149 W świetle powyższych rozważań zarzut czwarty, dotyczący naruszenia praw podstawowych i zasady proporcjonalności, należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasady niedyskryminacji

- 150 Skarżący podnosi, że poprzez potraktowanie pozostawienia jego nazwiska w przedmiotowych wykazach w taki sam sposób, jak umieszczenie w tych samych wykazach nazwisk M. Hamcha i A. Jabera, Rada naruszyła zasadę niedyskryminacji. W tym kontekście twierdzi on, że rzeczona zasada wymaga nie tylko, by sprawy podobne były traktowane w ten sam sposób, ale także – żeby różne sprawy były traktowane w różny sposób. W jego opinii, o ile prawdą jest, że skorzystał z pomocy tego samego przedstawiciela prawnego co M. Hamcho i A. Jaber, o tyle prawdą jest również, że zarzucane mu fakty i sytuacja zawodowa są całkowicie odmienne od faktów zarzucanych tym ostatnim oraz od ich sytuacji zawodowej.

- 151 Rada nie zgadza się z argumentami skarżącego.
- 152 Zgodnie z orzecznictwem zasada równego traktowania, która stanowi podstawową zasadę prawa, zabrania traktowania porównywalnych sytuacji w sposób odmienny lub traktowania odmiennych sytuacji w jednakowy sposób, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 56).
- 153 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że – jak wskazała Rada w swej obronie – wobec skarżącego zastosowano sporne środki w następstwie indywidualnej oceny, opartej na konkretnych dowodach. Powody i dowody, na których Rada oparła się, pozostawiając nazwisko skarżącego w przedmiotowych wykazach, różnią się bowiem – jak sam przyznał – od powodów i dowodów, na których podstawie rzeczona instytucja pozostawiła w tych wykazach nazwiska M. Hamcha i A. Jabera. Z pewnością nazwiska tych trzech osób zostały umieszczone w wykazach z powodu ich działalności gospodarczej, ponieważ, nawet jeżeli ich działalność jest odmienna, czerpią oni korzyści z syryjskiego reżimu i reżim ten wspierają (kryterium wiodącego przedsiębiorcy działającego w Syrii). Nic jednak nie wskazuje na to, by Rada potraktowała sytuację skarżącego w taki sam sposób jak sytuacje M. Hamcha i A. Jabera.
- 154 Tym samym zarzut piąty należy oddalić jako bezzasadny.
- 155 Należy zatem oddalić zarzut piąty, a w konsekwencji skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 156 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy obciążyć go jego własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę, zgodnie z jej żądaniem.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Khaled Kaddour pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.**

Gratsias

Labucka

Ulloa Rubio

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 31 maja 2018 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	1
W przedmiocie pierwotnego umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi	2
W przedmiocie ponownego umieszczenia oraz pozostawienia nazwiska skarżącego w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi	4
Postępowanie i żądania stron	5
Co do prawa.....	6
W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego nadużycia władzy oraz naruszenia zasad dobrej administracji, powagi rzeczy sądzonej, jak również pewności prawa oraz prawa do skutecznego środka prawnego	6
W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nadużycia władzy.....	7
W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji .	8
W przedmiocie trzeciego zarzutu szczegółowego, dotyczącego naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego oraz zasad powagi rzeczy sądzonej oraz pewności prawa.....	10
W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 266 TFUE.....	12
W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie	13
W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia praw podstawowych i zasady proporcjonalności	20
W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasady niedyskryminacji	22
W przedmiocie kosztów	23